

нитѣ очи познавахъ, че е на младѣ български
синѣ.

Тя бѣ главата на онзи възстаникъ, прѣда-
денѣ отъ българина-овчарѣ.

Воденичка.

Подъ върбитѣ се прѣвила
Воденичка стара;
Тазъ рѣчица денонощно
Колела ѝ кара.

Воденчарѣтъ я нагласилъ —
Сипалъ златно жито,
Па подѣ вѣжди той поглежда
Сладкѣ, та честито.

Какъ сж камъни запѣли
Пѣсень чудна. вѣта,
Какъ ще стане отъ туй брашно
Прѣсна бѣла пита.

Кречеталото млѣвари
Гледать какъ подскача,
И за едно само мислять
— Медена погача.

Люб. Бобевски.

